

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วิชาชีพการพยาบาลได้มีการดำเนินการเพื่อให้ได้รับการยอมรับว่าเป็นวิชาชีพมาเป็นเวลานาน เนื่องจากมีหลายสาขาวิชากล่าวถึงการพยาบาลว่ามีลักษณะกึ่งวิชาชีพ(semi-profession) เพราะเป็นการปฏิบัติงานที่ใช้ความชำนาญมากกว่าการคิดวิเคราะห์ ดังนั้นพยาบาลจึงต้องพิสูจน์ให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะของพยาบาลที่เป็นการปฏิบัติด้วยทักษะทางปัญญาและควบคู่กับทักษะทางเทคนิค เพื่อตอบสนองความต้องการด้านสุขภาพของประชาชน รวมทั้งเพื่อแสดงให้เห็นถึงความเป็นวิชาชีพการพยาบาล (ฟาริดา อิบราฮิม, 2537) ในปี 1900 ได้เริ่มมีการศึกษาเกี่ยวกับความเป็นวิชาชีพขึ้นโดยเฟลกเนอร์ (Flexner, 1910 cited in Castledine, 1998) ซึ่งศึกษาลักษณะความเป็นวิชาชีพว่าประกอบไปด้วยการใช้สติปัญญาขั้นสูงในการปฏิบัติงาน มีองค์ความรู้เป็นของตนเอง มีทักษะและทฤษฎีที่สามารถประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานได้ มีการพัฒนากระบวนการของการศึกษาวิชาชีพ และสมาชิกในองค์กรมีความสามัคคีเห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน ต่อจากนั้นก็มีการศึกษาอีกหลายท่านที่ศึกษาถึงความเป็นวิชาชีพการพยาบาล เพื่อให้วิชาชีพเป็นที่ยอมรับของสังคม

ความเป็นวิชาชีพ (professionalism) เป็นการแสดงออกถึงลักษณะเฉพาะของวิชาชีพนั้นๆ ซึ่งประกอบด้วยทั้งคุณภาพ คุณลักษณะ วิธีการ หรือการปฏิบัติของผู้ประกอบวิชาชีพ (Miller, 1985) ส่วนวิชาชีพการพยาบาล ถือว่าเป็นวิชาชีพได้เนื่องจากการจัดการศึกษาพยาบาลเป็นการศึกษาในระดับอุดมศึกษาโดยมีองค์ความรู้หรือมีศาสตร์ทางการพยาบาล ผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลมีการแสดงพฤติกรรมเพื่อการธำรงรักษาความเป็นวิชาชีพให้ประจักษ์แก่สาธารณชนในด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านทฤษฎี ด้านการให้บริการแก่ชุมชน ด้านการพัฒนาสมรรถนะของตนเองและการศึกษาต่อเนื่อง ด้านการวิจัย ด้านการมีอิสระในการปกครองตนเอง ด้านการมีส่วนร่วมกับองค์กรวิชาชีพ ด้านการเผยแพร่ผลงานและการสื่อสาร และด้านการยึดมั่นต่อจรรยาบรรณวิชาชีพ (Miller, 1988) ความเป็นวิชาชีพของพยาบาลมีความสำคัญทั้งต่อผู้รับบริการ ต่อพยาบาลและ

ต่อวิชาชีพ โดยผู้รับบริการจะได้รับการปฏิบัติการพยาบาลที่มีคุณภาพเนื่องจากผู้ประกอบวิชาชีพใช้กระบวนการพยาบาลในการให้การพยาบาลที่ครอบคลุมทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและจิตวิญญาณ นอกจากนั้นหากพยาบาลได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการปฏิบัติการพยาบาลและนำผลการวิจัยที่ได้ไปประยุกต์ใช้จะทำให้เกิดประโยชน์และการพัฒนาการปฏิบัติงานให้ดีขึ้น ทำให้เกิดความเป็นอิสระในการปฏิบัติงาน มีความคิดสร้างสรรค์ และมีการพัฒนาตนเองอยู่เสมอทำให้ปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลส่งผลให้ผู้รับบริการได้รับบริการที่มีคุณภาพ อีกทั้งยังทำให้ผู้รับบริการ ครอบครัว ชุมชน และบุคลากรในทีมสุขภาพยอมรับในวิชาชีพการพยาบาล

จากการศึกษาของ มิลเลอร์ อัดัมส์ และเบค (Miller, Adams, & Beck, 1993, 1996) พบว่าความเป็นวิชาชีพของพยาบาลในประเทศสหรัฐอเมริกา มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ เช่นเดียวกับการศึกษาของกัญญา โตท่าโรง (2541) เกี่ยวกับความเป็นวิชาชีพของพยาบาลวิชาชีพในโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ ที่พบว่ามีความเห็นเกี่ยวกับความเป็นวิชาชีพอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งกัญญา โตท่าโรง (2541) ได้ให้ข้อสังเกตว่าอาจจะเนื่องมาจากพยาบาลวิชาชีพไม่มีความรู้เกี่ยวกับความเป็นวิชาชีพ หรือไม่ได้ตระหนักหรือมองไม่เห็นความสำคัญของการแสดงออกของความเป็นวิชาชีพ การที่พยาบาลวิชาชีพไม่แสดงความเป็นวิชาชีพตามที่ควรจะเป็นนั้น อาจทำให้การให้การพยาบาลไม่มีคุณภาพตามที่ควรจะเป็นรวมทั้งอาจจะส่งผลให้สังคมไม่ยอมรับคุณค่าของวิชาชีพการพยาบาลว่าเป็นวิชาชีพที่มีประโยชน์ต่อสังคม หรือไม่เป็นที่ยอมรับของประชาชนทำให้ภาพลักษณ์ของวิชาชีพในสายตาของสังคมเป็นไปในทางลบได้ (Miller, 1988) ในทางตรงกันข้ามหากพยาบาลมีความเป็นวิชาชีพและให้การพยาบาลที่มีคุณภาพแล้วก็จะทำให้เกิดคุณค่าและเป็นประโยชน์ต่อทั้งตนเองและสังคม รวมทั้งได้รับการยอมรับและทำให้สามารถปฏิบัติงานอย่างอิสระ ทำให้ผู้รับบริการเกิดความเชื่อมั่น ไว้วางใจทั้งในด้านความรู้ ความสามารถของพยาบาล ส่งผลต่อภาพลักษณ์ของวิชาชีพในทางที่ดี รวมทั้งมีอิทธิพลต่อการยกระดับสถานภาพของวิชาชีพได้อีกด้วย (Catalano, 1996; Moloney, 1986)

จากการสังเกตและสอบถามความคิดเห็นของพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลทั่วไป เขต 8 สังกัดกระทรวงสาธารณสุข เกี่ยวกับความเป็นวิชาชีพ พบว่าพยาบาลมีการแสดงออกของความเป็นวิชาชีพในด้านต่างๆ เช่น ด้านทฤษฎี พยาบาลสามารถแสดงออกโดยใช้กระบวนการพยาบาลในการปฏิบัติงานพบว่ามีการใช้กระบวนการพยาบาลเพียงบางครั้ง สำหรับบางศูนย์บริการหรือบางแห่งใช้ไม่ครบทุกขั้นตอน หรือสถานบริการพยาบาลบางแห่งพบว่าไม่มีการใช้กระบวนการพยาบาลในการให้การพยาบาลโดยให้เหตุผลว่าจำนวนผู้รับบริการมีมากไม่สามารถจะทำได้หรือไม่มีเวลา เพราะการใช้กระบวนการพยาบาลนั้นต้องใช้เวลาค่อนข้างมาก ซึ่งแสดงถึงความไม่เข้าใจในการนำกระบวนการพยาบาลไปใช้ สำหรับด้านการทำวิจัยและการนำผลการวิจัยไปใช้

ในการปฏิบัติงานซึ่งเป็นอีกส่วนหนึ่งของความเป็นวิชาชีพนั้น พบว่าในโรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช มีเพียงร้อยละ 1.40 ส่วนด้านการเผยแพร่ผลงานและการสื่อสารนั้นพบว่าร้อยละ 1.40 มีการเขียนผลงานด้านวิชาการ บทความ และงานวิจัย (ฝ่ายการพยาบาล, 2542) ในด้านการมีอิสระในการปกครองตนเองได้แก่การประเมินตนเอง การประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้ร่วมงาน และการเป็นคณะกรรมการต่างๆจะมีส่วนร่วมน้อยเนื่องจากคณะกรรมการต่างๆของกลุ่มงานการพยาบาลส่วนใหญ่จะเป็นระดับหัวหน้าและรองหัวหน้าเป็นส่วนใหญ่ ในด้านการมีส่วนร่วมกับองค์กรวิชาชีพนั้น พบว่าพยาบาลวิชาชีพเป็นสมาชิกสมาคมพยาบาลเพียงร้อยละ 53.33 (ฝ่ายการพยาบาล, 2542) ส่วนการพัฒนาสมรรถนะของตนเองและการศึกษาต่อเนื่องนั้นมีการเข้าอบรมเฉพาะทางและศึกษาต่อของพยาบาลวิชาชีพร้อยละ 3.52 (ฝ่ายการพยาบาล, 2542) ซึ่งสภาพเหล่านี้ อาจจะเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาวิชาชีพได้ นอกจากนี้โรงพยาบาลทั่วไปเป็นสถานที่ฝึกปฏิบัติงานสำหรับนักศึกษาพยาบาลในการฝึกปฏิบัติงานพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลจำเป็นจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับนักศึกษาเพื่อให้นักศึกษาพยาบาลเกิดการเรียนรู้ในขณะฝึกปฏิบัติและปฏิบัติตนเพื่อแสดงถึงความเป็นวิชาชีพการพยาบาลภายหลังจบการศึกษาไปแล้วซึ่งจะเป็น แนวทางหนึ่งในการพัฒนาวิชาชีพ

จากการศึกษาของเลวิน (Lewin, 1930 อ้างใน สมยศ นาวิการ, 2539) พบว่าพฤติกรรมของบุคคลจะขึ้นอยู่กับบุคลิกลักษณะส่วนบุคคลและสภาพสิ่งแวดล้อม และจากการศึกษาของ กัญญา โคท่าโรง (2541) พบว่าพฤติกรรมความเป็นวิชาชีพของพยาบาลจะสัมพันธ์กับปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ อายุ ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน ตำแหน่ง และระดับการศึกษา ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวอาจนำไปสู่การอธิบายว่าพฤติกรรมความเป็นวิชาชีพของบุคคลอาจขึ้นอยู่กับลักษณะส่วนบุคคลและสภาพสิ่งแวดล้อมขององค์กร โดยสภาพแวดล้อมขององค์กรหรืออาจจะเรียกว่า บรรยากาศองค์กร (organizational climate) ซึ่งหมายถึง ลักษณะสิ่งแวดล้อมขององค์กร ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อบุคคลในองค์กร คอตเตอร์ (Kotter, 1978) พบว่าองค์ประกอบของบรรยากาศองค์กร ประกอบด้วย กระบวนการสำคัญขององค์กร (key organization processes) สิ่งแวดล้อมภายนอก (the external environment) บุคลากรและทรัพย์สินอื่น (employees and other tangible assets) การจัดองค์การอย่างเป็นทางการ (formal organization arrangement) ระบบสังคมภายใน (the internal social system) เทคโนโลยีขององค์กร (the organization technology) และการรวมปัจจัยสำคัญ (the dominant coalition) องค์ประกอบเหล่านี้จะมีส่วนที่จะทำให้บุคลากรในองค์กรมีความเป็นวิชาชีพมากขึ้นหรือน้อยลงได้

โรงพยาบาลทั่วไปเขต 8 มีหน้าที่ในการให้บริการตรวจวินิจฉัย รักษาและฟื้นฟูสภาพ ทั้งผู้ป่วยในและผู้ป่วยนอก บริการส่งเสริมสุขภาพในด้านต่างๆ บริการชั้นสูตรสาธารณสุข

ทั้งในโรงพยาบาลและหน่วยงานบริการด้านสาธารณสุข สนับสนุนให้การศึกษา การอบรม การวิจัยแก่บุคลากรในหน่วยงาน รวบรวมสถิติข้อมูลต่างๆและจัดทำเป็นรายงานเสนอศูนย์ข้อมูลข่าวสารสาธารณสุขจังหวัด และศูนย์ข้อมูลข่าวสารสาธารณสุขกลาง ให้การสนับสนุนแก่โรงพยาบาลชุมชน ดำเนินงานสาธารณสุขมูลฐานในเขตเมือง และดำเนินงานตามที่ได้รับมอบหมาย บรรยายภาพโรงพยาบาลทั่วไบนั้นโครงสร้างองค์การในโรงพยาบาล มีลักษณะซับซ้อน มีการกำหนดลักษณะงาน อำนาจหน้าที่ และความรับผิดชอบของบุคคลในแต่ละตำแหน่งไว้อย่างชัดเจน แต่เนื่องจากมีลักษณะการบริหารแบบระบบราชการ ทำให้ต้องปฏิบัติงานโดยการยึดสายการบังคับบัญชา ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบข้อบังคับและเป็นลายลักษณ์อักษร ทำให้บางครั้งเกิดอุปสรรคในการปฏิบัติงาน การดำเนินงานล่าช้า ในการติดต่อสื่อสารนั้นจะพบว่าเป็นการสื่อสารจากเบื้องบนสู่เบื้องล่างเป็นส่วนใหญ่ และเป็นไปตามสายการบังคับบัญชา ซึ่งต้องใช้ระยะเวลานาน ทำให้มีโอกาสดิพลาดหรือคลาดเคลื่อนในการสื่อสารได้มาก การพิจารณาและกระบวนการตัดสินใจในเรื่องต่างๆ เช่น การพิจารณาความดีความชอบ การให้รางวัล การจัดสวัสดิการ หรือการสนับสนุนในด้านต่างๆจะขึ้นอยู่กับนโยบายและผู้บริหารโรงพยาบาลหรือคณะกรรมการต่างๆที่เกี่ยวข้องในด้านนั้นๆ นอกจากนั้นภาวะเศรษฐกิจตลอดตัวของประเทศยังส่งผลให้ผู้รับบริการเข้ามารับการรักษาในโรงพยาบาลของรัฐเพิ่มมากขึ้นร้อยละ 12.34 (โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช, 2542) เนื่องจากราคาค่ารักษาพยาบาลต่ำกว่าโรงพยาบาลเอกชน ทำให้ภาระงานเพิ่มมากขึ้นโดยที่จำนวนบุคลากรที่ให้บริการยังคงเดิมซึ่งอาจทำให้บุคลากรเหนื่อยหน่ายในการทำงานได้ ส่งผลให้การปฏิบัติงานไม่เป็นตามที่ผู้รับบริการคาดหวังไว้ อาจทำให้ภาพลักษณ์ของโรงพยาบาลไม่เป็นที่ไว้วางใจและเชื่อมั่นต่อผู้รับบริการ (คณะกรรมการอำนวยการจัดทำแผนพัฒนาการสาธารณสุขฉบับที่ 8, 2539) และการที่บุคลากรปฏิบัติงานคงเดิมแต่งานมากขึ้นอาจทำให้บุคลากรมีส่วนร่วมกับองค์กรต่างๆน้อยลง ส่วนการได้รับเงินงบประมาณการสนับสนุนในการบริหารจัดการในโรงพยาบาลนั้นได้รับน้อยลงกว่าเดิมจากการที่งบประมาณกระทรวงสาธารณสุขลดลงจาก 59,920.9 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2541 เป็น 57,144.6 ล้านบาทในปี พ.ศ. 2542 (ปรากรม วุฒิพงศ์, 2541) ในขณะที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีต่างๆเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย และความก้าวหน้าของเทคโนโลยีนี้จึงต้องการบุคลากรที่ได้รับการฝึกฝนอบรมแต่จากงบประมาณที่ลดลง ทำให้การสนับสนุนในการอบรมศึกษาค่อนข้างน้อย และสิ่งที่เป็นอุปสรรคในการฝึกอบรมและการศึกษาต่อคือขาดการสนับสนุนจากผู้บังคับบัญชา นโยบายการบริหารของผู้บังคับบัญชา จำนวนทุนที่อนุญาตให้ลาศึกษาต่อ (อ่อนหวาน ชูติกร, 2541) ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อบุคลากรและบรรยากาศองค์การได้เช่นกัน และเนื่องจากบุคลากรส่วนใหญ่ของโรงพยาบาลเป็นบุคลากรพยาบาลย่อมจะได้รับผล

กระทบนี้อย่างแน่นอน ซึ่งอาจมีผลต่อการแสดงความเป็นวิชาชีพของพยาบาลได้ รวมทั้งอาจมีผลต่อการรับรู้บรรยากาศองค์การได้

การศึกษาบรรยากาศองค์การที่ผ่านมาส่วนใหญ่พบว่าเป็นการศึกษาบรรยากาศองค์การกับตัวแปรต่างๆ เช่น ความพึงพอใจ (อำพัน ไชยทองศรี, 2530; ขนิษฐา กุลกฤษฎา, 2539) พฤติกรรมของผู้นำ (เจิมจันทร์ เดชปิ่น, 2533) โครงสร้างขององค์การ (Grigsby, 1991) ความผูกพันในงาน (เจนนารา สิทธิเหรียญชัย, 2541; Brown & Leigh, 1996) ผลการศึกษาพบว่าบรรยากาศองค์การมีความสัมพันธ์กับทุกตัวแปรที่กล่าวมา และบรรยากาศองค์การของโรงพยาบาลอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศองค์การกับความเป็นวิชาชีพในการพยาบาลไม่พบว่ามีการศึกษามาก่อน แต่จะมีการศึกษาในองค์ประกอบย่อยของแต่ละตัวแปรเช่น จากการศึกษาของริซซุโต บาสตรอม ซูเทอร์และเชนิตซ์ (Rizzuto, Bostrom, Suter, & Chenitz, 1994) พบว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมในการวิจัยประการหนึ่งคือการสนับสนุนขององค์กร ส่วนการศึกษาของสุมิตรา เวฬุณารักษ์ (2539) พบว่าการนำผลการวิจัยของพยาบาลวิชาชีพไปใช้อยู่ในระดับปานกลาง สาเหตุประการหนึ่งคือองค์การหรือโรงพยาบาลมีปัจจัยสนับสนุนในด้านงบประมาณน้อย ขาดที่ปรึกษาเกี่ยวกับการนำผลการวิจัยไปใช้ และการสนับสนุนด้านสิ่งอำนวยความสะดวกทางเทคโนโลยีต่างๆ ในการสืบค้นหาข้อมูล และการร่วมมือของบุคลากรในหน่วยงานยังไม่เพียงพอ นอกจากนั้นการศึกษาของจิราพร พรหมพิทักษ์กุลและคณะ (2541) ซึ่งพบว่าการใช้กระบวนการพยาบาลในหอผู้ป่วยมีความสัมพันธ์กับการนิเทศของหัวหน้าหอผู้ป่วย จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบย่อยในตัวแปรของทั้งบรรยากาศองค์การและความเป็นวิชาชีพมีความสัมพันธ์กัน ดังนั้นการแสดงผลพฤติกรรมความเป็นวิชาชีพของพยาบาลวิชาชีพที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับบรรยากาศองค์การ

การศึกษาถึงบรรยากาศองค์การในโรงพยาบาลทั่วไป ความเป็นวิชาชีพของพยาบาลวิชาชีพ และความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศองค์การกับความเป็นวิชาชีพของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลทั่วไป เขต 8 จะทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารในการที่จะวางแผนพัฒนาปรับปรุงบรรยากาศองค์การและส่งเสริมความเป็นวิชาชีพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาบรรยากาศองค์การของโรงพยาบาลทั่วไป
2. เพื่อศึกษาความเป็นวิชาชีพของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลทั่วไป
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศองค์การกับความเป็นวิชาชีพของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลทั่วไป

คำถามที่ใช้ในการวิจัย

1. บรรยากาศองค์การของโรงพยาบาลทั่วไปโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับใด
2. ความเป็นวิชาชีพของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลทั่วไปโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับใด
3. บรรยากาศองค์การของโรงพยาบาลทั่วไป มีความสัมพันธ์กับความเป็นวิชาชีพของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลทั่วไปโดยรวมและรายด้านหรือไม่ และความสัมพันธ์เป็นไปในทางใด

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาบรรยากาศองค์การ ความเป็นวิชาชีพของพยาบาลวิชาชีพ และหาความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศองค์การกับความเป็นวิชาชีพของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลทั่วไปเขต 8 สังกัดกระทรวงสาธารณสุข ระยะเวลาในการศึกษาตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2542 – เดือนมิถุนายน 2543

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

บรรยากาศองค์การ หมายถึง คุณลักษณะของสิ่งแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการสำคัญขององค์การ สิ่งแวดล้อมภายนอก บุคลากรและทรัพยากรอื่น การจัดองค์การอย่างเป็นทางการ ระบบสังคมภายใน เทคโนโลยีขององค์การ และการรวมปัจจัยสำคัญซึ่งวัดได้ โดยแบบสอบถามตามการรับรู้ของพยาบาลวิชาชีพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดของคอตเตอร์ (Kotter, 1978)

ความเป็นวิชาชีพ หมายถึง การปฏิบัติตนของพยาบาล ที่แสดงออกถึงความเป็นวิชาชีพการพยาบาลที่ประเมินได้จากการตอบแบบสอบถามพฤติกรรมความเป็นวิชาชีพของพยาบาลตามการรับรู้ของพยาบาลวิชาชีพ 8 ด้าน คือ ด้านทฤษฎี ด้านการให้บริการแก่ชุมชน ด้านการพัฒนาสมรรถนะของตนเองและการศึกษาต่อเนื่อง ด้านการวิจัย ด้านการมีอิสระในการปกครองตนเอง ด้านการมีส่วนร่วมกับองค์กรวิชาชีพ ด้านการเผยแพร่ผลงานและการสื่อสาร และด้านการยึดมั่นต่อจรรยาบรรณวิชาชีพ โดยใช้แบบสอบถามของกัญญา โตท่าโรง (2541) ซึ่งดัดแปลงจากแบบสอบถามของมิลเลอร์ (Miller, 1988)

พยาบาลวิชาชีพ หมายถึง ผู้สำเร็จการศึกษาวิชาชีพการพยาบาลที่ได้ขึ้นทะเบียนและได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการพยาบาลและผดุงครรภ์ชั้นหนึ่งจากสภาการพยาบาล

โรงพยาบาลทั่วไปเขต 8 หมายถึง โรงพยาบาลที่อยู่ในความรับผิดชอบของกองโรงพยาบาลภูมิภาค สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขมีขนาด 150 –500 เตียง ประกอบด้วย 6 โรงพยาบาลได้แก่ โรงพยาบาลกำแพงเพชร โรงพยาบาลแม่สอด โรงพยาบาลศรีสังวร โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช โรงพยาบาลสุโขทัย และโรงพยาบาลอุทัยธานี